

[Krag.]

offentlige Kasser i Stat og Kommuner, og som jo har fundet sit Udtryk gennem Laaneforanstaltninger i den senere Tid til Renteydelser, som stærkt modvirker det Hovedformaal, som man paa dette Omraade burde forenes om at søge fremmet, nemlig at naa frem til en Rentenedsættelse.

Regeringen udnyttede den udenrigspolitiske Situation indadtil paa en mellem Partierne ikke neutral Maade. Den gav det Udseende af, at Diktaturkravets Opfyldelse og Adgang til Monopolisering af Vareimporten var en Livsbetindelse for vore fremtidige Eksportmuligheder, og man undsaa sig ikke engang for at fremhæve Udenrigsministeren som den, der nød en saa omfattende international Anseelse, at kun ham kunde vi regne med i denne Forbindelse som vidende om, hvad Udlandet til alle Sider vilde kræve af os som Vilkaar for Adgang til fremmede Markeder for danske Produkter.

Regeringen hævdede, at den og den alene stod som Værner om den sociale Lovgivning, den Lovgivning, som i alt væsentligt den Dag i Dag er den, som Venstre gennemførte i 1927—28 under saa voldsom Modstand fra socialdemokratisk Side, og som i Virkeligheden ingen siden da for Alvor har angrebet, hvad man jo heller ikke har haft nogen egentlig Anledning til, hvilket med fuld Klarhed fremgaar af de Udtalelser om dansk Sociallovgivning, som fra autoritativ Side, af selve Socialministeren, forleden Dag fremsattes fra denne Plads.

Overfor Tjenestemændene forkyndte man, at Regeringens fortsatte Bestaaen var Vilkaaret for Lønningernes Opretholdelse for det store Flertal af Tjenestemændene. Man henviste til, at Oppositionspartierne og da først og fremmest Venstre gik med Kniven i Ærmet og vilde skære Lønningerne voldsomt ned, endskønt vi jo i Efteraaret 1931 fremsatte et Forslag, som tydeligt viser, hvad vi paa dette Omraade har i Sinde. Men skønt Regeringen selv stillede Forslag om de Lønpositioner, som de højere og højeste Tjenestemænd staar paa, generede man sig ikke for at give det Udseende af, at det, der kunde bøde paa Tidens økonomiske Vanskeligheder, var en kraftig Lønnedskæring blandt de højere og højest lønnede. Det var naturligvis noget, der klang lifligt i manges Øren. Men de Herrer, der talte saaledes, vidste godt, at finansielt betyder en saadan Nedskæring noget ganske forsvindende, og at Socialdemokratiet har sluttet sig fuldt og helt til den Lønningsordning, vi har, ogsaa

hvad angaar de højest lønnede Tjenestemænd — hvad for øvrigt er en naturlig Konsekvens af, at de selv havde foreslaaet disse Løn-satser — ja, det fremgaar med, jeg kan sige, *overflødig* Tydelighed af, hvad „Social-Demokraten“ skrev, da denne Lønningslovgivning gennemførtes, idet Bladet nemlig sagde dette: Vore Lønninger til de højere og højeste Tjenestemænd er betydelig lavere end i vore Nabolande, hvad der har bevirket, at dygtige og gode Folk har forladt Statstjenesten og er gaaet over i private Stillinger. Man gav det Udseende af, at man stod som Værneren af de smaa Tjenestemænds Løninteresser, formodentlig i Haab om, at det store Tal skulde glemme Finansministerens Forslag fra sidste Foraar, det Forslag — som jo var et Led i Ministeriets oprindelige Kriseplan — om en særlig Beskatning af alle fastlønnede, saaledes at Skatten skulde svares af den fulde Lønindtægt, uden Fradrag for Børn og uden Hensyn til tidligere erlagt Skat, og udgøre et 50 pCt.s Tillæg til Statsindkomstskatten. Det var jo en Beskatning, som navnlig for de lavestlønnedes Vedkommende ramte ganske overordentlig haardt, i Virkeligheden var en Lønkonfiskation, idet den jo, saaledes som det er blevet godtgjort, uden at det modsatte har kunnet bevises, for samme Tjenestemænd kunde komme til at andrage et Tillæg af indtil 16 Kvartaler af normal Skat. Ikke desto mindre lykkedes det at faa det store Tal af Tjenestemænd til at hilde sig i Forestillingen om, at Værneren af deres Interesser var den nuværende Regering.

Naa, Resultatet af de to Valg, det i September og det i November, er jo blevet Landstingets fortsatte Bestaaen. Landstingets Styrke som forfatningsmæssig Faktor indenfor den Begrænsning, som baade skrevne og uskrevne Love fastsætter, Begrænsning overfor Finansloven og med Hensyn til Indflydelse paa Regeringsfarven, er efter Valgene urøkket. Ja, Regeringens Styrke er jo endogsaa formindsket i begge Rigsdagens Ting.

Jeg skal slet ikke komme ind paa de Talkommentarer, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var inde paa. Nu foreligger jo Statistisk Departements Opgørelse for begge disse Valg, og deri har vi jo et Læsestof, som er fuldkommen fyldstgørende, og som de, der interesserer sig for disse Spørgsmaal, har al Lejlighed til at fordybe sig i. Man plejer at sige om Tallene, og med Rette, at de er haarde Krabater, taget absolut, men i tendentiøse Formaalets Tjeneste lader de sig jo uden Indsigelse benytte, og i saa Henseende indrømmer